

[Niels Helveg Petersen.]

sens indlæg, hvis hr. Erling Dinesen ikke havde nøjedes med blot at påpege vanskelighederne og besværlighederne, men også havde beskæftiget sig med de vanskeligheder, der uundgåeligt vil melde sig, hvis ikke indkomstudviklingen bringes under en vis kontrol, hvis vi fortsætter med hvert år at bevilge os selv højere indkomster, end der er dækning for i produktionen. Fortsætter vi med den linje, som har været ført, vil det true beskæftigelsen, gøre os mere sårbare over for udlandet, og det vil ikke nedbringe betalingsbalanceunderskuddet.

I den forbindelse vil jeg gerne nævne et synspunkt, som efter min mening bør tillægges betydelig vægt. Hvis vi ikke kan nedbringe underskuddet på betalingsbalancen, inviterer vi til udlandets overtagelse af danske virksomheder. Der er en nøje sammenhæng imellem et udenlandsk pres på køb af danske virksomheder og vort underskud på betalingsbalancen. Kun hvis vi har balance i vort forhold til udlandet, vil vi kunne skabe os et nogenlunde forsvarligt værn imod udenlandske opkøb i stor stil.

Jeg har ikke svært ved at indrømme hr. Erling Dinesen, at det da var rarere og mere bekvemt at lade stå til, at lade indkomstudviklingen fortsætte, som vi har kendt den i en årrække. Det var da rarere at undgå et prisstop, som er et hårdt indgreb over for prisdannelsen, over for virksomhederne. Det havde da været rarere at undgå at bremse op i stigningen i de offentlige udgifter. Det havde været rarere og også mere bekvemt; man havde ikke fået så meget vrøvl, hvis man havde ladet være med at påpege, at der er økonomiske problemer, hvis man havde ladet være med at påpege de uheldige sider af dyrtidsreguleringen. Men hvis man lod alle disse ting ligge, så havde man jo heller ikke en chance for at få løst nogen af de økonomiske problemer, så stak man hovedet i busken.

Ingen ønsker at gøre dyrtidsreguleringen til syndebug, ingen ønsker at fremstille det, som om dyrtidsreguleringen ene og alene er skyld i økonomiske ulykker og en økonomisk skævhed. Men det nytter heller ikke at skjule, at der er sider af dyrtidsreguleringen, som kan virke økonomisk uheldigt i ganske bestemte situationer, og det har socialdemokratiet og SF da også i praksis erkendt. Man

erkendte det i 1967 med sit eget forslag om indefrysning af en dyrtidsportion, man har erkendt det i den socialdemokratiske antiinflationplan, der jo netop tager sigte på at undgå udløsningen af en dyrtidsportion. Men når man selv i praksis har erkendt, at der ved dyrtidsreguleringen kan være uheldige sider, hvorfor forsøger man så at fremstille sagen, som om enhver diskussion om dyrtidsreguleringens virkninger er overflødig, lønmodtagerskadelig og næsten landskadelig?

Det afgørende i forbindelse med indkomstpolitikken er, at byrderne fordeles rimeligt, at alle grupper bidrager, at det gøres på en socialt retfærdig måde. Indkomstpolitikken skal ikke være en straffeekspedition mod bestemte befolkningsgrupper. Det vanskelige ved at gøre det nødvendige forsøg med en indkomstpolitik er jo, at det skaber en overordentlig let baggrund både for organisationer og politiske oppositionspartier til at fiske i rørt vand, til at hævde, at indkomstpolitikken er vendt netop mod ganske bestemte grupper. Det er den ikke, det skal den ikke være, og den har hidtil ikke været det.

Det er også forkert at fremstille denne sag, som om det særlig er de fastlønnede i samfundet, der nu skal holde for. Jeg tror, at det i erhvervslivet — især blandt mange mindre erhvervsdrivende, som på én gang skal tilpasse sig store strukturændringer, et prisstop og en stram kredit — i disse måneder føles, at også denne gruppe i samfundet er med til at bære byrderne. Det er den. Men hertil er at sige, at hvis vi nogen sinde skal nå til den situation at kunne lempe kreditpolitikken, er det særlig nødvendigt med indkomstpolitiske indgreb; det er ønskeligt at aflaste kreditpolitikken, og det kan bl. a. nås ved indkomstpolitiske foranstaltninger.

Der er ingen, der vil blive snydt med, at der tilrettelægges en udvikling i indkomsterne, som passer bedre til produktionsfremgangen end den, vi hidtil har haft. Lønmodtagerne har jo nok i inflationsperioderne kunnet få højere lønninger, men de er blevet fulgt af højere skatter og højere priser og ikke af en højere realløn. De eneste, der måske kan siges at ville blive snydt eller komme til at betale, hvis indkomstpolitikken lykkes, hvis vi får nedbragt underskud-